

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120408804
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120408804.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Oľgy Mičietovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore navrhovateľky 365.bank, a.s., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zast. advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava - Staré Mesto, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186 proti žalovanému I. K., L.. XX.XX.XXXX, T., C. XXX/XX, o zaplatenie 20.911,98 eura s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 24. novembra 2021 sp. zn. 8Csp/94/2021

rozhodol:

Rozsudok zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (v ďalšom „súd prvej inštancie“ prípadne len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi 18.984,62 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 5.9.2002 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a priznal žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 % (výrok III.).

2. Rozhodol tak o nároku žalobkyne na zaplatenie dlžnej istiny 20.911,98 eura, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 5.9.2020 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 9.194,25 eura na tom skutkovom základe, že uzavrela 12.7.2018 ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytla mu bezúčelový spotrebiteľský úver 25.200 eur. V dôsledku omeškania s plnením úveru zaslala mu najskôr upozornenie na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a nakoľko na upozornenie nereagoval, bol dňa 22.7.2019 vyhlásený úver za predčasne splatný. Do zosplatenia úveru žalovaný uhradil na úver 3.208,39 eura, z toho pripadlo na istinu 1.281,03 eura, na úroky 1.175,48 eura a na poplatky a poistné 751,88 eura. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný uhradil 3.006,99 eura, ktoré plnenie bolo započítané prednostne na nesplatenú istinu úveru. Žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť za poskytnutý úver aj úroky, ktoré si žalobkyňa uplatnila vo výške 7.817,15 eura s tým, že pôvodne mal žalovaný na úver zaplatiť 8.992,63 eura úrokov, z ktorých zaplatil 1.175,48 eura, a uviedla, že si tento nárok uplatňuje ako „náklady spojené s uplatnením pohľadávky“. Okrem toho si uplatnila neuhradené poistné 104,92 eura a poplatky 36 eur, opätovne ako „náklady spojené s uplatnením pohľadávky“ a uplatnila si aj kapitalizované úroky z omeškania 1.236,18 eura tak isto ako „náklady spojené s uplatnením pohľadávky“.

3. Súd prvej inštancie na základe oboznámenia sa s listinnými dôkazmi zistil skutkový stav, v zmysle ktorého uzatvorili žalobkyňa ako veriteľka so žalovaným ako dlžníkom 12.7.2018 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytla mu bezúčelový úver 25.200 eur, ktorý podľa čl. 2 zmluvy mal zaplatiť v 96 mesačných splátkach vo výške po 386,21 eura, s úrokovou sadzbou 7,50 % ročne, RPMN banky bola uvedená vo výške 11,40 % a priemerná RPMN 9,05 %, odplata za poskytnutie úveru bola 11,18 % pri uvedenej najvyššia prípustná hodnota odplaty 18,10 %, celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť bola 37.579,51 eura, splatnosť prvej splátky bola 25.8.2018, splatnosť ďalších

mesačných splátok bola vždy k 25. dňu v mesiaci a doba trvania zmluvy bola dohodnutá na dobu určitú do zaplatenia všetkých záväzkov.

Listinou Aktuálny stav úveru k 30.9.2020, súd mal preukázané, že žalobkyňa žalovanému 12.7.2018 poskytla úver 25.200 eur.

Výzvou na splatenie dlžnej časti úveru z 25.6.2019 bol žalovaný upozornený, že je k uvedenému dňu pohľadávka banky viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 1.535,64 eura a bol vyzvaný na úhradu tejto sumy a zároveň upozornený na oprávnenie banky vyhlásiť úver predčasne splatným.

Výzvou na úhradu na dlžnej sumy z 22.7.2019 žalobkyňa žalovanému oznámila, že stala úverová pohľadávka k uvedenému dňu predčasne splatnou v celom rozsahu a vyzvala ho na úhradu dlžnej sumy 24.781,66 eura.

Zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za prvý štvrtrok 2018 súd zistil priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov pre ostatné spotrebiteľské úvery (bez zabezpečenia) vo výške viac ako 6.500 eur so zmluvnou platnosťou od 5 do 10 rokov a to vo výške 8,55 %.

Zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za prvý štvrtrok 2018 súd zistil odplatu pre ostatné spotrebiteľské úvery so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov, ktorá predstavovala 9,05 %.

4. Citujúc ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce v piatej hlave prvej časti spotrebiteľské zmluvy (§ 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a 5, § 53 ods. 6, § 54 ods. 1), ustanovenia § 1 ods. 4 a § 1a ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. upravujúce stanovenie najvyššej prípustnej výšky odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi a ustanovenia § 1 ods. 1, § 2 písm. a/ a b/, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 a 15, § 11 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, súd prvej inštancie skúmal či predmetná úverová zmluva vyhovuje náležitostiam podľa § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch.

V predmetnej úverovej zmluve zistil, že je uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) 11,40 %. Prepočítaním RPMN prostredníctvom RPMN kalkulačky súdneho registra súd zistil, že tento údaj síce nie je celkom korektný, RPMN podľa prepočtu súdu činila 11,29 %, čo predstavovalo mierny rozdiel, nie však v neprospech spotrebiteľa. Súd zo zmluvy mal za zrejmé, že do výpočtu RPMN boli zahrnuté splátky istiny úveru, úrokov, ako aj splátky poisťného. Poukázal však na § 9 ods. 2 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého pre výpočet RPMN je nutné uviesť i všetky predpoklady použité na jej výpočet. V zmluve síce boli uvedené predpoklady pre výpočet RPMN a to, že sa pri jej výpočte vychádza z predpokladu, že úver bol poskytnutý v schválenej výške jednorázovo v deň uzavretia zmluvy o úvere, že zmluva zostane platná po dohodnutý čas, veriteľ a dlžník si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve, avšak súd dospel k názoru, že nepostačuje len všeobecná formulácia uvedená v predmetnej zmluve v článku 2, z ktorej nie je možné spätne odsledovať, ktoré hodnoty boli zadávané do výpočtu predmetnej RPMN tak, aby si žalovaný ako spotrebiteľ mohol odkontrolovať správnosť vypočítanej hodnoty RPMN.

Súd ale poukázal na to, že v zmluve je nesprávne uvedená priemerná ročná percentuálna miera nákladov, a to vo výške 9,05 %, ktorá nezodpovedá údajom vyplývajúcim zo Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi zverejňovaných Ministerstvom financií SR. Priemerná hodnota RPMN pre „ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 -5 vo výške viac ako 6.500 eur so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov“ pre prvý štvrtrok roku 2018 so stavom platným k 31.3.2018, totiž bola 8,55 % ročne. Žalobkyňa v zmluve uviedla priemernú hodnotu RPMN v zmysle Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk, súd argumentoval, že uvedený údaj podľa § 1 ods. 4 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. slúži na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a. Na základe toho, že úverová zmluva obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN v neprospech spotrebiteľa, súd konštatoval, že žalovanému poskytnutý úver je podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. bezúročný a bez poplatkov.

V odseku 31. odôvodnenia súd vyhodnotil úver za bezúročný a bezpoplatkový aj s poukazom na § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Poukážuc na povinnosť veriteľa pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, či klient bude schopný splácať úver, na povinnosť zistiť nielen príjmy spotrebiteľa, ale tiež rodinný stav, výdavky, počet vyživovaných osôb a pod., súd zo žalobcom predloženej úverovej zmluvy nemal za vyplývajúce zisťovanie uvedených skutočností veriteľom pred uzatvorením zmluvy. Preukázať splnenie tejto povinnosti bolo na žalobkyni, ktorá však nepreukázala, že by pred uzavretím zmluvy si overovala príjmy a výdavky žalovaného, prípadne či vychádzala aj z príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úveru. Súd tak nemal za

preukázané, že by žalobkyňa bola postupovala s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru v súvislosti s posúdením bonity žalovaného, s čím zákon spojil sankciu vo forme záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

5. Keďže žalovanému bol poskytnutý úver 25.200 eur a žalovaný doposiaľ na splatenie úveru celkom uhradil sumu 6.215,38 eura (3.208,39 + 3.006,99) považoval súd žalobu za dôvodnú iba pokiaľ sa jednalo o zaplatenie istiny úveru 18.984,62 eura, na zaplatenie ktorej sumy žalovaného zaviazal a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Citujúc § 517 ods. 2 Obč. zákonníka a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., keďže si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, priznal jej ho z priznanej sumy úveru od 5.9.2020, t.j. odo dňa uvedeného v žalobnom návrhu.

Na základe § 262 ods. 1 a 2 a § 255 ods. 2 CSP súd rozhodol o trovách konania. Vychádzal z toho, že sa žalobkyňa domáhala celkovo zaplatenia 25.200 eur a súd jej žalobe vyhovel čo do sumy 18.984,62 eura predstavujúcej 75 % zo žalovanej istiny, pričom žaloba bola zamietnutá čo do sumy 6.215,38 eura predstavujúcej 25 % žalovanej istiny súd mal za to, resp. dospel k záveru, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v rozsahu 50 % (75 % - 25 %) a preto jej priznal náhradu trov konania v tomto rozsahu.

6. Proti rozsudku včas podala odvolanie žalobkyňa a to proti výroku II. a proti závislému výroku III. Žiadala, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil v napadnutej časti rozsudok tak, že žalobe vyhovie a prizná jej proti žalovanému nárok na náhradu trov tak provoinštančného ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnila tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP).

V súvislosti s čiastočným zamietnutím žaloby súdom na základe toho, že je úver bezúročný a bez poplatkov, keďže súd uzavrel, že je v zmluve nesprávne uvedená priemerná RPMN, žalobkyňa citovala § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z. a to tvrdiac, že ide o znenie účinné do 31.5.2017: „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ - l/, s/, z/ a aa/“, citovala zároveň § 9 ods. 2 písm. z/ zák. č. 129/2010 Z.z. a následne v tejto súvislosti citovala z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 20.5.2021 č.k. 19CoCsp/44/2020-175, zdôrazniac v texte časť: „ ... rozdiel v správnej a uvedenej hodnote priemernej RPMN 0,13 % nemôže byť považovaný za klamlivú alebo nekalú obchodnú praktiku žalobcu a nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie žalovanej o tom, či zmluvný vzťah so žalobcom uzavrie alebo nie“. Mala za to, že za daných okolností súd postavil svoje rozhodnutie na formalistickom výklade, vôbec nezohľadnil, či nesprávne uvedenie priemernej RPMN mohlo ovplyvniť rozhodnutie žalovaného uzavrieť zmluvu o úvere. Tvrdila, že aj keby uviedla nesprávny údaj o priemernej RPMN, nešlo o nekalú ani o obdobnú praktiku a nie je spôsobilý ovplyvniť rozhodovanie žalovaného pri podpísaní zmluvy o úvere. V súvislosti s vyčítaným prílišným formalizmom pri výklade a aplikácii právnych predpisov označila nálezy ÚS SR: sp. zn. 1.ÚS 155/2017 z 31.8.2017 publikovaný v ZNaU ÚS SR pod č. 28/2017, sp. zn. III.ÚS 72/2010 zo 4.5.2010 publikovaný pod č. 20/2010 a sp. zn. III.ÚS 342/2017 z 25.10.2017 ako i uznesenie ÚS SR sp. zn. IV.ÚS 110/2009 z 2.4.2009 publikované ZNaU ÚS SR pod č. 93/2009 a citovala z nich.

V súvislosti so záverom súdu, ktorý určil úver za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na údajné nepreukázanie skúmania bonity žalovaného, a to napriek tomu, že toto nebolo v konaní vôbec spochybnené, žalovaný bol počas celého konania pasívny a žiadnym spôsobom nárok žalobkyne nespochybnil, označila spôsob, akým súd „suploval“ neexistujúcu procesnú obranu žalovaného za hraničiacu s porušením princípu rovnosti sporových strán, princípom kontradiktórnosti konania a kolidujúci so základným právom žalobkyne na súdnu ochranu. Preto bol postup konajúceho súdu neprijateľný a nezákonný.

V jej prípade (žalobkyne) ide o právnickú osobu, ktorá je štandardnou úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu a ktorá má povolenie na vykonávanie bankových činností v rozsahu a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a osobitnými predpismi. Jej činnosť podlieha sprísnenému dohľadu vykonávanému NBS a iný ako štandardný postup pri poskytovaní úverov, z jej strany preto neprichádza do úvahy. Poukázala pritom na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cb/14/2018 z 19.9.2018 a sp. zn. 17Co/364/2017 z 24.10.2018.

Nestotožnila sa v nadväznosti na zistený skutkový stav s písomným vyhotovením rozsudku a jeho argumentáciou. Myšlienkový postup súdu a jeho úvahy označila za arbitrárne, čo sa odzrkadlilo na vecnej správnosti rozhodnutia. Citujúc § 181 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého súd po vykonaní úkonov

podľa odseku 1 určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a uvedie svoje predbežné právne posúdenie vo veci, tvrdila žalobkyňa, že súd v priebehu konania ani raz neuviedol, že žalobkyňa nedostatočne posúdila bonitu žalovaného. Pritom žalobkyňa disponuje dokumentmi, ktorými by uvedené vedela preukázať. Na ich predloženie však v dôsledku pasivity súdu nebola vyzvaná. Súd pristúpil k výkonu povinnosti podľa § 181 ods. 2 CSP iba formálne. Tvrdila, že súd mal jasne uviesť, ktoré z jej argumentačných alternatív považuje za nepreukázané, či nedostatočné, zároveň minimálne v stručnosti vyjadriť, z akých dôvodov sa mu procesná obrana žalovaného javí ako dôvodná. Ak by súd postupoval v súlade so zákonom, umožnil by jej efektívne uplatniť jej procesné práva. Z predbežného právneho posúdenia žalobkyňa nemohla za žiadnych okolností vyabstrahovať, že zmluva o úvere mala obsahovať nedostatky aj vo vzťahu k priemernej RPMN, čo súd konštatoval až v písomnom vyhotovení rozsudku. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie NS SR z 20.11.2019 sp. zn. 1Obdo92/2018 a citovala: „Cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné“.

Uviedla, že podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28.1.2020 sp. zn. 1Obdo3/2019, nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu má za následok tzv. inú vadu konania.

Zhrnúc predchádzajúce namietla, že tak neobstojí ani jeden argument prvoinštančného súdu, podľa ktorého by mala byť zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov.

Súčasne označila argumentáciu a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie za neudržateľné. Tvrdila, že rozhodnutím o zamietnutí žaloby bola ukrátená flagrantným spôsobom na svojich právach, keďže v konaní predložila zmluvu o úvere, ktorá spĺňala všetky zákonom vyžadované náležitosti pričom právny záver súdu prvej inštancie nezohľadňuje, že protiprávny stav vyvolal žalovaný svojim nezodpovedným správaním. Žalobkyňa svoj postup, keď sa podanou žalobou domáhala, aby jej žalovaný vrátil celú sumu poskytnutého úveru vrátane príslušenstva, mala za lege artis a absolútne a nekritické favorizovanie spotrebiteľa, ktorého tvrdila žalobkyňa že sa súd zjavne dopustil, sa vo všeobecnosti vymyká kontrole, je iracionálne a nelegitímne.

Napokon upriamila pozornosť na odlišné stanovisko I. C. L., ktoré mala za aktuálne aj v terajšej situácii, ktoré dal k nálezu ÚS SR z 24.10.2013 sp. zn. I.ÚS 547/2012, poukazujúce na absolútne neadekvátnu ochranu spotrebiteľov zo strany všeobecných súdov. Obdobne poukázala aj na odlišné stanovisko I. O. P. k uzneseniu z 20.9.2017 sp. zn. III.ÚS572/2017. Označila právne závery súdu prvej inštancie za zjavne arbitrárne, v dôsledku čoho neudržateľne zasahujú do jej základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a práva vlastníť majetok.

7. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 a § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a § 365 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že bolo podané dôvodne, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a podľa § 391 CSP vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolateľka v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, týkajúce sa nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov (písm. f/), resp. na nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/) ako aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t.z. tvrdila, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom odvolania konštatuje, že odvolateľka presne nešpecifikovala uplatnené odvolacie dôvody, resp. v podanom odvolaní neodôvodnila jednotlivu ich existenciu, s výnimkou uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, pri ktorom úplne zreteľne a určito špecifikovala v čom táto tzv. iná vada konania spočíva a ako k nej došlo.

Zosumarizujúc argumentáciu žalobkyne v podanom odvolaní, je zrejmé, že namietla závery súdu, ktorý vyhodnotil úver za bezúročný a bez poplatkov a to jednak podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. (na základe nesprávne uvedenej priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere) ale

i podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. (na základe záveru o hrubom porušení povinnosti žalobkyne pri skúmaní bonity dlžníka - žalovaného). Nestotožnila sa s danosťou ani jedného z uvedených zákonných dôvodov, pre ktoré by mal byť poskytnutý spotrebiteľský úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V prípade aplikácie dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. súdom namietla neprípustný prílišný formalizmus súdu prvej inštancie a v prípade aplikácie súdom dôvodu podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. namietla prítomnosť tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie súdu.

11. Pokiaľ ide o vyhodnotenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. na tom skutkovom základe, že úverová zmluva obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN v neprospech spotrebiteľa, s týmto záverom súdu prvej inštancie sa nestotožnil ani odvolací súd, nie však pre namietnutý prílišný formalizmus súdu pri posudzovaní tejto otázky. Pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. d/ CSP, odvolací súd si odvolací názor odvolateľky neosvojil pre nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. Súd nerozlíšil medzi ročnou percentuálnou mierou nákladov uzavretej zmluvy (ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z.z.), v danom prípade uvedenej v zmluve vo výške 11,40 %, a priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver - v danej veci uvedenej v zmluve vo výške 9,05 %. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. sa podľa názoru odvolacieho súdu vzťahuje na nesprávne uvedenú hodnotu RPMN zmluvy, nie priemernú hodnotu RPMN, uvedenie ktorej podľa právnej úpravy platnej v čase uzavretia tunajšej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ani nebolo povinnou obsahovou náležitosťou zmluvy.

12. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

13. V danej veci odvolací súd zistil, že v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.z. 12.7.2018, podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľská zmluva musela obsahovať náležitosti uvedené pod písmenami a/ až v/, pričom povinnou náležitosťou bolo uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uviesť sa mali aj všetky predpoklady použité pre výpočet tejto RPMN (§ 9 ods. 2 písm. h/ označeného zákona). Vôbec povinnou náležitosťou nebol údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platný ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnený podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok. Takýto údaj bol povinnou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. z/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom do 30.4.2018. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola v danom prípade uzavretá 12.7.2018. Súd prvej inštancie v rozsudku v odseku 25. odôvodnenia citoval § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a to uviedol, že cituje znenie platné v čase uzavretia zmluvy, avšak citované znenie § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. nebolo znením platným v čase uzavretia zmluvy.

14. To znamená, že je záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy z dôvodu, že obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN, nesprávny a nedôvodný. Navyše, odvolací súd má za to, že ak bol v zmluve tento údaj o priemernej RPMN na trhu uvedený vo výške 9,05 %, pričom ide o hodnotu RPMN podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrtrok 2018, bola hodnota priemernej RPMN uvedená v zmluve správne, nakoľko veriteľom a účastníkom zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola banka - Poštová banka, a.s. Záver súdu, ktorý uzavrel, že žalobkyňa mala údaj o hodnote priemernej RPMN uviesť do zmluvy podľa Súhrnných informácií o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2018 vo výške 8,55 % je teda nesprávny.

15. Odvolací súd v tejto súvislosti preto uzatvára, že jednak podľa znenia § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy (12.7.2018), uvedenie hodnoty priemernej RPMN na trhu ani nebolo povinnou náležitosťou, ktorú zmluva o spotrebiteľskom úvere musela obsahovať. Po ďalšie, z § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. je zrejmé, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, k čomu v danom prípade nedošlo, ktorú okolnosť analyzoval súd prvej inštancie v odseku 28. odôvodnenia rozsudku, kde dospel k záveru, že síce vlastným prepočtom zistil, že RPMN činí podľa súdu 11,29 %, čo predstavuje mierny rozdiel oproti

hodnote RPMN uvedenej v zmluve (11,40 %), avšak nejedná sa o rozdiel v neprospech spotrebiteľa. Okrem toho odvolací súd zastáva názor, že zákonné ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch odkazuje pre prípad, resp. pre účely považovania spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov, na predpoklad uvedenia nesprávnej RPMN zmluvy a nie priemernej hodnoty RPMN na trhu.

16. V odseku 31. odôvodnenia rozsudku dospel súd prvej inštancie k záveru, že je úver bezúročný a bez poplatkov aj podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., a to na základe toho, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Súd uzavrel, že zo žalobkyňou predloženej úverovej zmluvy nevyplýva zisťovanie uvedených skutočností veriteľom pred uzatvorením zmluvy, žalobkyňa nepreukázala, aby pred uzavretím zmluvy si overovala príjmy a výdavky žalovaného, prípadne nepreukázala, či vychádzala aj z príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácať úverov a teda súd tak nemal za preukázané, aby žalobkyňa postupovala s riadnou starostlivosťou pri poskytovaní úveru žalovanému v súvislosti s posúdením jeho bonity.

17. Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

18. Pokiaľ sa týka tohto záveru súdu prvej inštancie, žalobkyňa v odvolaní poukázala na skutočnosť, že súd v priebehu konania ani raz neuviedol, že žalobkyňa nedostatočne posúdila bonitu žalovaného. Tvrdila, že pritom disponuje dokumentmi, ktorými by uvedené vedela preukázať. Na ich vyzvanie však v dôsledku pasivity súdu nebola vyzvaná. Mala za to, že súd prvej inštancie pristúpil k výkonu povinnosti podľa § 181 ods. 2 CSP iba formálne, bez ohľadu na zmysel právnej úpravy.

19. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

20. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že na pojednanie veci nariadil súd prvej inštancie pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 24.11.2021. Podľa Zápisnice o pojednávaní (č.l. 95), sa ho zúčastnil právny zástupca žalobkyne, konkrétne za advokátsku kanceláriu SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o. bol prítomný C.. O. G. na základe substitučnej plnej moci. Žalovaný sa pojednávania nezúčastnil. Podľa zápisnice, súd na pojednávaní v zmysle § 181 ods. 2 CSP uviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, ktoré dôkazy nevykoná a predbežné právne posúdenie veci. V písomne vyhotovenej zápisnici o pojednávaní nie sú zaznamenané konkrétne postupy súdu podľa § 181 ods. 2 CSP, t.j. ktoré konkrétne skutkové tvrdenia mal súd za sporné, ktoré konkrétne boli podľa neho nesporné a ako informoval na pojednávaní prítomnú stranu sporu, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie a ako predbežne právne vec posúdil.

21. V elektronickom súdnom spise je dostupná nahrávka z pojednávania z 24.11.2021, oboznámením sa s ktorou jej vypočítím, odvolací súd zistil, že súd na pojednávaní postupujúc podľa § 181 ods. 2 CSP vymedzil za nesporné skutočnosti medzi stranami tie, že bol medzi nimi založený zmluvný vzťah, že uzavreli 12.7.2018 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a že žalobkyňa poskytla žalovanému úver 25.200 eur. Súd konštatoval, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá podlieha súdnej kontrole ex offa a preto bude postupovať podľa § 9 ods. 2 a 15 zák. č. 129/2010 Z.z. a podľa § 11 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. a bude skúmať, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky náležitosti, ktoré má mať.

22. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie prítomnú žalobkyňu neoboznámil s tým, že má za spornú okolnosť splnenie povinnosti veriteľa podľa § 7 zák. č. 129/2010 Z.z. vo vzťahu k posúdeniu schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Ak súd mal túto okolnosť za spornú, prípadne nedostatočne

preukázanú, vzhľadom na účel právnej úpravy § 181 CSP, a ex offo skúmanie súdu, mal to dať prítomnej strane sporu - žalobkyni najavo, najmä keď následne práve na jej základe - konštatovaním nepreukázania zákonom vyžadovaného postupu veriteľa podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. vyhodnotil podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. úver za bezúročný a bez poplatkov.

23. Odvolací súd, oboznámiac sa s okolnosťami súdnej veci, má za to, že dôvodne žalobkyňa argumentovala tzv. prekvapivosťou súdneho rozhodnutia. Súd tak zaťažil, nedodržaním postupu podľa § 181 ods. 2 CSP, resp. dodržiac ho len formálne, konanie tzv. inou vadou konania, ako správne na to poukázala žalobkyňa v odvolaní.

24. Z vyššie uvedených dôvodov bolo preto potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní súd nariadením pojednávania a zabezpečením jeho priebehu plne v súlade s § 177 a nasl. CSP, vrátane konkrétneho určenia sporných a nesporných skutočností, určenia dôkazov ktoré vykoná a ktoré nevykoná a uvedenia jeho predbežného právneho posúdenia veci, vytvorí priestor pre sporové strany, aby na skutočnosti vymedzené súdom ako sporné, mohli reagovať, najmä pre žalobkyňu argumentujúcu prekvapivosťou súdneho rozhodnutia a tvrdiacu v odvolaní, že disponuje dokumentmi, ktorými by vedela skutočnosť o dostatočnom posúdení bonity žalovaného preukázať. Odvolací súd dodáva, že nebolo povinnosťou súdu na predloženie takých dôkazov žalobkyňu vyzývať, ako to namietla žalobkyňa, že nebola vyzvaná na predloženie dôkazov o spornej skutočnosti. Súd však bol povinný dôsledne zrealizovať postup podľa § 181 ods. 2 CSP pri vymedzení sporných a nesporných skutočností.

25. Odvolaním žalobkyňa napadla i nesprávnosť výroku III. rozsudku súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd dáva žalobkyni za pravdu. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania nesprávne rozhodol, aj keď správne, vzhľadom na čiastočné zamietnutie žaloby, nárok posudzoval podľa § 255 ods. 2 CSP, podľa pomeru úspechu strán vo veci. Súd však nesprávne vychádzal zo záveru, že sa žalobkyňa žalobou domáhala zaplata sumy vo výške 25.200 eur. V skutočnosti žalobkyňa si uplatnila žalobou nárok na zaplata 20.911,98 eura s príslušenstvom. Na základe nesprávnosti tohto úvodného predpokladu pre určenie pomeru úspechu a neúspechu súd dospel k nesprávnemu záveru o nároku na náhradu trov konania žalobkyne proti žalovanému v rozsahu 50 %. Výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie však bolo potrebné zrušiť, bez ohľadu jeho (ne)správnosť, pretože ide o výrok súvisiaci s meritórnym výrokom, ktorý bol zrušený.

26. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov: 3 hlasy za (393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).